

3. Das andas kallbet, lugin oðr sitid;
 Murr tal at glöðrens röst,
 Murr lugin mörða kan þen sitid
 Com ralar i murr bröðr.

4. Berömmet har du utaf andra, Men dock
alldrarest af mig, Som nu skall ifrån dig wän-
dra Och bortresa för en tid: Sjelf lyckheten
hos dig stadnar, Hos dig alla dygder är, Se-
digheten dig omfamnar, Lycklig är den dig
blif när.

trykte hos Samuel Norberg, 1841.

200
180
160
140
120
100
80
60
40
20
0

Den Fjerde:

11. Mins hur i qual, och tårar dränkt
Hon ropte: bort du far;
Men detta hjerta jag dig skänkt
Haf det i ditt förvar.
12. Mins hur förförd och gråtande,
Hon stod på stranden qvar,
Så ömt med handen winkande
Vills jag förförunnen war.
13. Mitt hjerta! då nu detta mins,
Så klappa gladt och fritt,
Mot ödet utaf någon Prins
Vill du väl bota ditt?
14. Nu Hilma är jag glad igen,
Jag vet du älskar mig;
Och kan väl qvalen nåkas den
Som älskas utaf dig. —

Den Fjerde:

Det kan aldrig slicka,
Att ju du min slicka,
Hemlig åtra i ditt hjerta bår,
Mins du hvad jag sporde?
Och hvad sel du sjorde?
När du log så godt åt Mäster Pehr?
Slickt vill du fördölja,
Ero jag skall dig sölja!
Nu på denna stunden och hembår,
Här står Morsars Lisa
Hon skall dig bewisa
Att du werlat bres med wår Seeter.

Den Första:

Den gamle Sjömannen.

1. Stugan war så trång
Hes lår Fader min,
Dagen blef så lång
Och så tungt min sinn;
Hjertat war förstämdt,
Tanken lekte jemt
På wågen.
2. Från min hembygds strand
Glad jag ilade
Uti att andra land,
Folk och sedes se.
Binden blåste god,
Uppröddt war mitt blod
Som wågen.
3. Herrligt kusan går
Genom natt och dag,
Bolian kölen slår
Blott med mätta slag;
Snart dock molnets form
Förebådar storm
På wågen.
4. Gny i rår och råg;
Alle men på döl!